

DUPNY (3) ai

pl G dupnych (2). ◇ L dupnych (1).

Sł stp notuje s.v. korzen, Cn, Linde brak.

Przymiotnik od „dup” ‘zagłębienie w ziemi lub skale’ albo od „dupa” ‘odbyt, pośladki’; tu prawdopodobnie obscenum (3) :

Wyrażenie: »dupna gora« (3): IEden w Aptece pytał/ co Kubeby zową/ Siedząc fie nářz brát ozwał/ á chłop z mądrą głową/ Są pecki co ná dupnych gorach wyrařtáią/ Ná włofiánych řzypułkach á kořtek nie máią. *RejFig* Bb; Nowiny z dupnych gor. DWá towarzysze łobie liřty otwieráli/ Płotki řwe przeczytáiąc co do nich piřáli. Wiece [!] ieden wziąwřzy pápir/ gównem pomálował/ Nápiřał iż nowiny/ y zápieczętował. Drugi wziąwřzy otworzył/ áliřci nowinki/ Z dupnych gor tám od Węgieř/ y w nich vpominki. Plunąwřzy y porzućił/ iuřem ią to řłyřzał/ Ale tákie nowinki/ boday zábit piřał. *RejFig* Cc8.

Cf DUPIASTY, DUPNIASTY

KN